

това, що «нищо» назоваватъ.
Преди да свърши близкий день
ще отведатъ въ туй нищо менъ» . . .
Гласътъ затихва, откънтява.
Вълнитъ, вѣченъ пжтъ поели,
подъ кулитъ играятъ бѣли
и шепнатъ тѣмъ изтихо, леко.
Затворникътъ въ мракъ чело свелъ е,
унася се отъ сънъ далеко.

На падащи вериги звънъ
пазача отъ съня му сепна :
пристѣпи съ свѣщъ. Не чу, не трепна
затворникътъ срѣдъ страшенъ сънъ.
Отъ стѣлбъ къмъ стѣлбъ свѣщъта проблѣсва,
разсипва тиха свѣтлина,
по-бледа все, по-бледа все угасва,
догдето свѣтлата ѝ мощъ
превръща се на тъмна нощъ
задъ първата стена.
Но взоръ затворникътъ унилъ
предъ себе си бездвижно впилъ,
не вижда нищо той.
Съсъ свѣтлината треперлива
пазачътъ бледото лице облива,
тъмната бѣга съ сѣнки рой.
На столъ отъ камъкъ тамъ седи,
главата си въ ржце опира,
полу-клечи, полу-седи,
въ припадъкъ пакъ замира ;
явяватъ думитъ му — рой,
че страшенъ сънъ сънува той.
«Духъ мой — духъ мой — и ти, душа!»

Еднообразно тѣй слова
текатъ отъ устни свити ;